

paalydende Beløb; dog vil et saadant Afslag kun komme Debitor tilgode, naar Gjældens fulde Beløb afløses.

§ 6.

Det Beløb, som ved den i nærværende Lov omhandlede Afløsning indkommer, bliver, med Fradrag af hvad der medgaaer til Afløsningen af de i § 4 ommeldte Byrder, at anvende til Inddragning og Amortisation af de i Omløb værende 4 Procent rentebærende Statsobligationer, hvorefter gjøres behørig Forklaring i Statsregnskaberne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efterat det Staten tilhørende bortfasteede Bøndergods er i Medfør af Lov af 8de April 1851 overgaaet til Selveiendom, har Ministeriet troet, at der ogsaa burde gives de paa Domainegodsferne værende Arvefastere Leilighed til at erhverve deres Steder til fri Eiendom ved Afløsning af de dem paahvilende Fordebogsaugifter, i Lighed med hvad der ved Skyldfætningsloven af 29de Marts 1867 § 5 er vedtaget for de fra Slesvig i Kongeriget incorporerede Districter. Man er herved gaaet ud fra, at de ommeldte Afgifter efter deres Beskaffenhed som uafløselige reelle Byrder i flere Henseender indskrænke og besværliggjøre Raadigheden over de paagjældende Eiendomme, og at deres Afløselighed vilde virke ansporende paa Arvefasteren, som derved sættes istand til under heldige Conjuncturer at afløse Afgiften eller en Deel af denne, og saaledes anbringe sit Overflud paa det Sted, hvor han meest maa ønske det, nemlig i sin egen Eiendom. For Statskassen opnaaes ved Afløsningen, naar denne fuldstændigt gennemfores, at de Udgifter der medgaaer til Opkrævningen af de paagjældende Afgifter kunne spares, og at Administrationen kan simplificeres, navnlig naar de Staten tilhørende Kirker og de saa endnu ikke afhændede Hovedgaard og andre Eiendomme tillige efterhaanden blive solgte, og den paatænkte Foranstaltning skjønnes i det Hele ikke at kunne være forbunden med nogen Betænkelse for den nævnte Kasse, naar det tillige iagttaages, at de Beløb, der indkomme ved Afløsningen, anvendes til at frigjøre Statskassen for de samme paahvilende fra Arvefasteforholdet hidværende Byrder og til Afbetaling af Statsgjælden, samt naar Tiden, i hvilken Afløsningen kan finde Sted foreløbig begrænses til en kortere Aarrække.

Hvad angaaer de Afgifter, der kunne være Gjenstand for Afløsning, har man derunder medtaget ikke alene de egentlige Arvefasteaugifter men ogsaa de aarlige Vederlag, der af Arvefasterne udredes for Hovet og andre Naturalpræstationer samt Recognitioner ved Besidderskifte, ligesom det ogsaa er anseet rettest at indbringe under Afløsningen de Grundaugifter, der under forskjellige Benævnelser tilhøre Statskassen af nogle navnlig i ældre Tid afhændede Eiendomme samt de halve Kjøbesummer, der indstaae i en Deel til de forrige Rytterdistricter hørende Eiendomme, og som efter de gjældende Bestemmelser ere uopsigelige fra Creditors Side, saa længe den paagjældende Eiendom ikke deles, medens der ved Udstykninger skal udbetales de Summer under 50 Rd., der maatte falde paa nogen af de Parceller, hvori Eiendommen bliver deelt. Da der allerede i Loven af 27de Januar 1852 gives Hjemmel til Afhændelsen af de Staten tilhørende Kongetiender, er det derimod ikke anseet fornødent nu at erhverve Lovbemyndigelse til Afløsningen af de Kongetiendeverdrag, der svares af Arvefasterne, hvilket ogsaa gjælder med Hensyn til de Kjøseleer og andet Pligtarbejde, der endnu præsteres, navnlig af Arvefasterne i Frederiksborg District, da dette Pligtarbejde ifølge Loven af 20de Marts 1855 kan afløses efter de i Loven af 4de Juli 1850 foreskrevne Regler.

De Afgifter, der i Henhold til Foranstaaende kunne blive Gjenstand for Afløsning, anbringe for Tiden, naar Kornet beregnes til Penge efter et Gjennemsnit af Capitelstakten for hele Riget for de 10 Aar fra 1859—68, som følger: